

принени клепки. Сърцето престана да тупти леко и свободно, като у птичка, и често въ него закипява една обида отъ хорската несправедливостъ къмъ ближния.

III.

Единъ пжтъ девойката се отзова самичка въ гората. Седи при дънера на голѣмъ джбъ и горчиво плаче. Тя тръгна да види, какъ живѣятъ хората, и видѣ. Слънце не пламна въ гърдитѣ ѝ, но радостта избѣга. Тежко е на сърце ѝ. Струва ѝ се, че не може повече да изтрае. Тя изгуби всѣко мъжество. Що да прави сега? Да се върне ли въ своята цвѣтна градина? Не, това тя не може да стори. Па и каква полза: тя вече не може да забрави онова, що бѣ видѣла, не може да забрави тжгитѣ и страданията на хората. Да се върне при тѣхъ — тя сжщо не може, защото много е тяжело да гледа какъ страдатъ тѣ.

Тя седи и плаче. И бѣ сама — саменичка, и нѣма съ кого да се посъветва.

Но току изеднажъ дочува, че нѣкой върви изъ гората и весело си тананика. Скоро изъ храститѣ се показва пжтникъ. Това бѣ единъ младъ левентъ, очитѣ му свѣтѣха отъ смелостъ и доброта. Той съгледа плачещата девойка и му дожаля, престана да тананика и я попита:

— Ти защо плачешъ?

Тя го погледна въ добритѣ му открити очи и всичко му разказа:

— Стига, нѣма какво да плачешъ, — каза той. И азъ съмъ тръгналъ да видя, какъ живѣятъ хората. И мене ми се струва, че е хубаво да има човѣкъ слънце въ гърдитѣ си, тѣй и че и двамата можемъ да вървимъ заедно. Ти ми се твърде нра-